

یادداشت

وصال روحانی
روزنامه نگارداستان مربیان
راضی به حداقل‌ها

تخمین ولو غیر دقیق نحوه کار مجتبی حسینی و ارزش گذاری روی آنچه این مربی در آستانه ۵۰ ساله شدن پیوسته در فوتبال ما انجام می دهد، کار بسیار سختی است و تنها چیزی که با اطمینان درباره وی می توان گفت، این است که او طی ۱۰ سال اخیر از جایگاه دستیار اول یحیی گل محمدی به مرتبت فردی ارتقا یافته که ظاهراً می توان سرمربیگری تیم های لیگ برتر فوتبال کشور را هم به او سپرد ولی نباید از وی توقع فتح جام ها را داشت. وقتی گل محمدی در پی فتح ۳ جام قهرمانی شامل دو دوره جام حذفی و یک سوپر جام برای ذوب آهن این تیم اصفهانی را ترک کرد، حسینی جانشین او و سرمربی ذوبی ها شد ولی جامی نبرد. او در سنوات بعدی هدایت پیکان را در دست گرفت اما در آنجا هم بدون عنوان ماند. امسال او را در آلومینیوم می بینیم، ولی همان مسیرهای حداقلی گذشته را طی می کند و در این باشگاه پرامکانات اراکی نیز به همان اندازه به «کم» قانع است که در تیم های قبلی اش بود. این بدان معنا نیست که حسینی یک مربی کاربلد و مردی جاه طلب نیست و جام و عنوان قهرمانی نمی خواهد اما شکی نیست که روش های کاری او و آنچه طراحی می کند و بر زبان می آورد، برای این مهم کفایت نمی کند. عملکرد او نشانگر مردی است که عادت دارد دائماً تا چند قدمی اهدافش پیش برود و سپس این عناوین را «کسب نکرده» به سراغ عناوین دیگری برود که احتمالاً در آینده آنها را هم کسب نخواهد کرد! همین نکات است که سبب شده حسینی در ایام بلوغ کار حرفه ای خود حتی سابقه فتح یک جام را هم نداشته باشد اما ساکت الهامی با تیم هایی همسطح با تیم های واگذار شده به حسینی دو جام (حذفی فوتبال کشور) را تصاحب کرده باشد که قهرمانی او با تیم کم مهره نساجی مصداق کامل این فرایند است. یحیی را مثال نمی زنیم که در همین مدت ۹ جام برده چون شماری از آنها با پرسپولیس بوده که ظرفیت های بسیار بالاتری از تیم هایی دارد که حسینی با آنها کار کرده است. با این حال این هم جای سؤال دارد که چرا حسینی هیچ گاه به نقطه ای نمی رسد که اگر یک کمال خواهی واقعی در وی بود، به تصاحب جام ها نائل می شد. اینکه او اوایل امسال حتی کاندیدای هدایت تیم ملی «امید» هم بود، شاید یک نقطه قوت و نشانه صلاحیت برای وی تلقی شود اما اینکه او اصرار عجیب و شاید ناخواسته ای برای عبور از کنار جام ها دارد و فقط آنها را تماشا می کند و دستش هیچ گاه به آنها نمی رسد حاکی از آن است که یا یک چند جای کار او در زمینه های فنی و تاکتیکی می لنگد و مکانیسم های روحی - روانی وی روی شاگردانش هم جواب نمی دهد. حسینی هفته گذشته با تیم آلومینیوم به استقلال هم با اینکه این تیم در دقایق آخر ۱۰ نفره شده بود، باخت و یک بار دیگر نشان داد با پیروز شدن در دیدارهای بزرگ قربت چندانی ندارد. حکایت او داستان همه مردان راضی به متوسط ها و حداقل ها است و مجتبی حسینی دست کم در عرصه فوتبال باشگاهی ما از سرآمدان آنها به حساب می آید.

سامان قدوس

نمره متوسط در استمفورد بریج

بعد از گلزنی مقابل برنلی، پیش بینی می شد سامان قدوس این هفته مقابل چلسی به ترکیب اصلی برنتفورد برسد اما این اتفاق رخ نداد و او در ورزشگاه استمفورد بریج روی نیمکت نشست. قدوس دقیقه ۸۴ جای آرون هیکس را گرفت و از کارشناسان نمره متوسط گرفت. سامان امیدوار است به ترکیب اصلی برنتفورد برسد و بازیکن مؤثری برای تیمش باشد.

محمدرضا اخباری

خدا حافظ جام ملت ها؟

محمدرضا اخباری در این فصل به گل گهر پیوسته و به دروازه بان اصلی این تیم بدل شده. او که طی ماه های اخیر یک بار به اردوی تیم ملی هم دعوت شده، مقابل هوادار نتوانست درخشش گذشته را تکرار کند و سه بار دروازه اش باز شد. با این حساب و حضور دروازه بان هایی مانند نیازمند، بیرانوند و حسینی، اخباری باید با جام ملت ها خدا حافظی کند.

علیرضا جهانبخش

سقوط به رده چهارم

فاینورد در هفته دهم لیگ هلند میهمان توتنته بود و مقابل حریف قدرتمند خود با نتیجه دو بر یک شکست خورد. علیرضا جهانبخش مثل دیدارهای قبیل روی نیمکت نشست اما این بار بین دو نیمه وارد زمین شد. تلاش او و سایر بازیکنان فاینورد نتوانست مانع از شکست این تیم شود. حالا فاینورد با کسب ۲۳ امتیاز از ۱۰ بازی در رده چهارم جدول حضور دارد.

برش هایی از
تیم مجیدی و
استراماچونی
در تیم نگونام

بهترین راه حل برای موفقیت استقلال است؟

آرمین ساروخانیان

روزنامه نگار

دلایلی باشد که نگونام بخواهد با یک مدافع میانی اضافه ساختار دفاعی اش را تقویت کند، هر چند این ترند کافی نبود و استقلال از نقش جهان دست خالی برگشت. گذشت زمان نشان داد که این یک راه حل اضطراری نبوده. استقلال مقابل استقلال خوزستان، مس رفسنجان، هوادار و آلومینیوم اراک هم با سه مدافع به زمین رفت و ظاهراً نگونام روی این چیدمان اصرار دارد. شاید این انتخاب از این جهت عجیب به نظر برسد که استقلال در دو بازی اول فصل با چهار مدافع گلی دریافت نکرد، ولی در این پنج بازی سه گل دریافت کرده. با این حال هنوز برای قضاوت درباره این مدل بازی کمی زود است و باید به استقلال زمان بیشتری داد.

انتخاب از روی اجبار؟

به سختی می توان گفت که بازی با سه مدافع انتخاب اصلی سرمربی استقلال بوده یا از روی اجبار به سراغ آن رفته است. فقط نگونام می تواند پاسخ دقیقی به این سؤال بدهد، وگرنه فقط باید از روی شواهد آن را بررسی کرد. شروع فصل با چهار مدافع می توانست به این دلیل باشد که نگونام آن روزها هنوز سه مدافع میانی در اختیار نداشت. مرادمند و سهرابیان تنها مدافعان میانی آماده هفته اول بودند و چشمی به دلیل محرومیت اجازه بازی نداشت. در هفته دوم چشمی به تیم برگشت، ولی سهرابیان به دلیل مصدومیت غایب بود. با آماده شدن سلیمی، نگونام نتوانست در بازی هفته

از نقش جهان شروع شد

نگونام فصل را با خط دفاع چهار نفره شروع کرد، ولی در بازی هفته سوم مقابل سپاهان تیمش را با سه مدافع به زمین فرستاد. آن زمان به نظر می رسید که این یک راه حل موقت برای بازی در خانه مدعی اصفهانی است. غیبت سهرابیان و تعدد نفرات سرزن در ترکیب سپاهان می توانست

سوم مقابل سپاهان از دفاع سه نفره استفاده کند. پشت این انتخاب می تواند یک دلیل فنی دیگر پنهان باشد. نگونام بعد از جدایی محبی و قایدی دو وینگر مناسب برای بازی با سه مهاجم در اختیار نداشت و تلاش او برای جذب بازیکنان جانشین هم بی ثمر ماند. او در این شرایط تصمیم گرفت سراغ چیدمان ۲-۵-۳ برود، چرا که پیستون های خوبی مثل یامگا و حردانی در سمت راست و جلالی و سلیمانی در سمت چپ دارد.

تکرار الگوی موفق تیم مجیدی

چیدمان فعلی استقلال شباهت هایی به آرایش این تیم در لیگ بیست و یکم دارد. فرهاد مجیدی در آن فصل با انتخاب دفاع سه نفره اولویتش بسته نگه داشتن دروازه تیمش بود و با بردهای اقتصادی نتوانست رکورد قهرمانی بدون باخت، کمترین گل خورده و بیشترین امتیاز در یک فصل را ثبت کند. البته سیستم تیم مجیدی ۳-۴-۱ بود، ولی تیم فعلی در فاز دفاعی شباهت هایی با آن تیم دارد. نگونام را بر اساس سوابق مربیگری اش در ردیف مربیان دفاعی قرار می دهند و خودش هم علاقه به سه سبک مربیگری دیه گو سیمونه را ابراز کرده، ولی نباید فراموش کرد که مشکلات این روزهای استقلال هم اجازه فوتبال تهاجمی و فریبکاری را نمی دهد. او فصل را در حالی شروع کرد که با مدیر عامل باشگاه اختلاف داشت و با چند نتیجه ضعیف ممکن بود موقعیتش را از

دست بدهد. از طرف دیگر استقلال در شروع فصل پارگیری مناسبی نداشت و او مجبور شد تا تکمیل شدن تیم با همان موجودی محدود بازیکن امتیاز جمع کند. نگونام فعلاً آن بحران ها را پشت سر گذاشته، ولی وقتی تیمش روی دور برد است و با بردهای حداقلی جذب بازیکنان جانشین هم می تواند، دلایلی ندارد که بخواهد ریسک کند.

جای خالی یک هافبک فانتزی

مدل بازی جدید استقلال مثل هر چیدمان دیگری مزایا و معایبی دارد. استقلال در سه بازی از پنج بازی با آرایش جدید نتوانسته دروازه اش را بسته نگه دارد و این آمار دفاعی نسبتاً خوبی است، ولی لحظاتی در این بازی ها از جمله ۲۰ دقیقه نخست بازی با هوادار نشان داد که ساختار دفاعی نیاز به هماهنگی بیشتری دارد. اگر مدافعان استقلال نتوانند مکمل خوبی برای یکدیگر باشند با توجه به فرم خوب این فصل حسینی، باز کردن دروازه این تیم برای حریفان کار خیلی سختی خواهد بود. در مدل مدرن بازی با سه مدافع یکی از مدافعان اجازه دارد به خط میانی اضافه شود. در بازی با هوادار معمولاً چشمی در بازسازی خط میانی شرکت می کرد و در بازی با آلومینیوم، سهرابیان یا مرادمند به تناوب اضافه می شدند. چشمی با توجه به سابقه بازی به عنوان هافبک گزینه بهتری است، ولی جدا شدن مدافع آخر از خط دفاع نیاز به هماهنگی بالای سه مدافع میانی دارد.

نکته مثبت دیگر چیدمان ۲-۵-۳ می تواند حضور یک زوج خطرناک در خط حمله باشد. استقلال در فصل مربیگری استراماچونی با زوج دیاباته - قایدی گل های زیادی می زد و به بردهای پرگلی رسید. این فصل نگونام می تواند زوج مشابهی با مرهاد محمدی و گوستاوو بلانکو بسازد. آنها در بازی با آلومینیوم برای دقایقی کنار هم قرار گرفتند و با هماهنگی بیشتر می توانند خط حمله ترسناکی بسازند. محمدی این روزها فرم خیلی خوبی دارد و بلانکو هم به نظر می رسد کیفیت بالاتری از ژستد داشته باشد. البته نگونام برای خط حمله می تواند روی آرمان رضایی، گلزن بازی آلومینیوم و ارسالن مطهری هم حساب کند.

شاید ضعیف ترین بخش تیم فعلی استقلال خط میانی باشد. نگونام برای چیدن مثلث میانه زمین نیک نفس، مهدی پور، رضواند، مهری و حامدی فر را دارد، ولی تشابه ویژگی های آنها این خط را محدود کرده است. آنها همگی هافبک های دوند و جنگنده ای هستند، ولی شرح وظایف شان شباهت زیادی دارد و حضور پررنگی در حملات و یک سوم تهاجمی ندارند. در بازی با سه هافبک میانی معمولاً هافبکی فانتزی حضور دارد که در حملات اضافه می شود و ظرافت ارسال پاس های آخر را دارد. در قهرمانی های استقلال با امیر قلعه نویی این نقش به عهده مجتبی جباری بود، ولی در استقلال فعلی هافبکی دیده نمی شود که حامی زوج خط حمله باشد.

شاید ضعیف ترین بخش تیم فعلی استقلال خط میانی باشد. نگونام برای چیدن مثلث میانه زمین نیک نفس، مهدی پور، رضواند، مهری و حامدی فر را دارد، ولی تشابه ویژگی های آنها این خط را محدود کرده است. آنها همگی هافبک های دوند و جنگنده ای هستند، ولی شرح وظایف شان شباهت زیادی دارد و حضور پررنگی در حملات و یک سوم تهاجمی ندارند.